

DAMEN
DER BLEV
ET TRÆ

Krible Krable

DAMEN DER BLEV ET TRÆ

©Krible Krable

Naturvejledning Danmark 2021

FORFATTER OG ILLUSTRATOR

Dorte Abrahamsen – Flyvende Prinsesse

GRAFISK DESIGN

Kristina Colston – Skyfri.net

GRAFISK PRODUKTION

Eks-Skolens Grafisk Design & Tryk

TRYK

Tarm Bogtryk A/S

Krible Krable-universet er udviklet af
Naturvejledning Danmark og DR Ramasjang
Hæftet er produceret og udgivet med støtte
fra Novo Nordisk Fonden

www.kriblekrable.dk

www.natur-vejleder.dk

ISBN: 978-87-972102-4-6

novo
nordisk
fonden

Krible Krable

Denne fortælling endte sandsynligvis i dine hænder, fordi dit barn er blevet introduceret til det uendelige og helt fantastiske Krible Krable-Univers i daginstitutionen eller skolen.

Hvert år sender Krible Krable nye hæfter med ideer og inspiration ud til dagplejere, pædagoger og lærere, der tager børnene med ud i naturen. Når alting vågner op i maj, er der rigtig meget at undres over og undersøge nærmere.

Visionen med Krible Krable er, at børn, uanset om de bor i byen eller på landet, bliver inspirerede til at undersøge og udforske den nære natur og dens beboere. Det sker gennem spændende aktiviteter, nysgerrighed, leg og læring.

Vi håber, at fortællingen giver jer et særligt blik for det liv, som leves lige udenfor jeres dør.

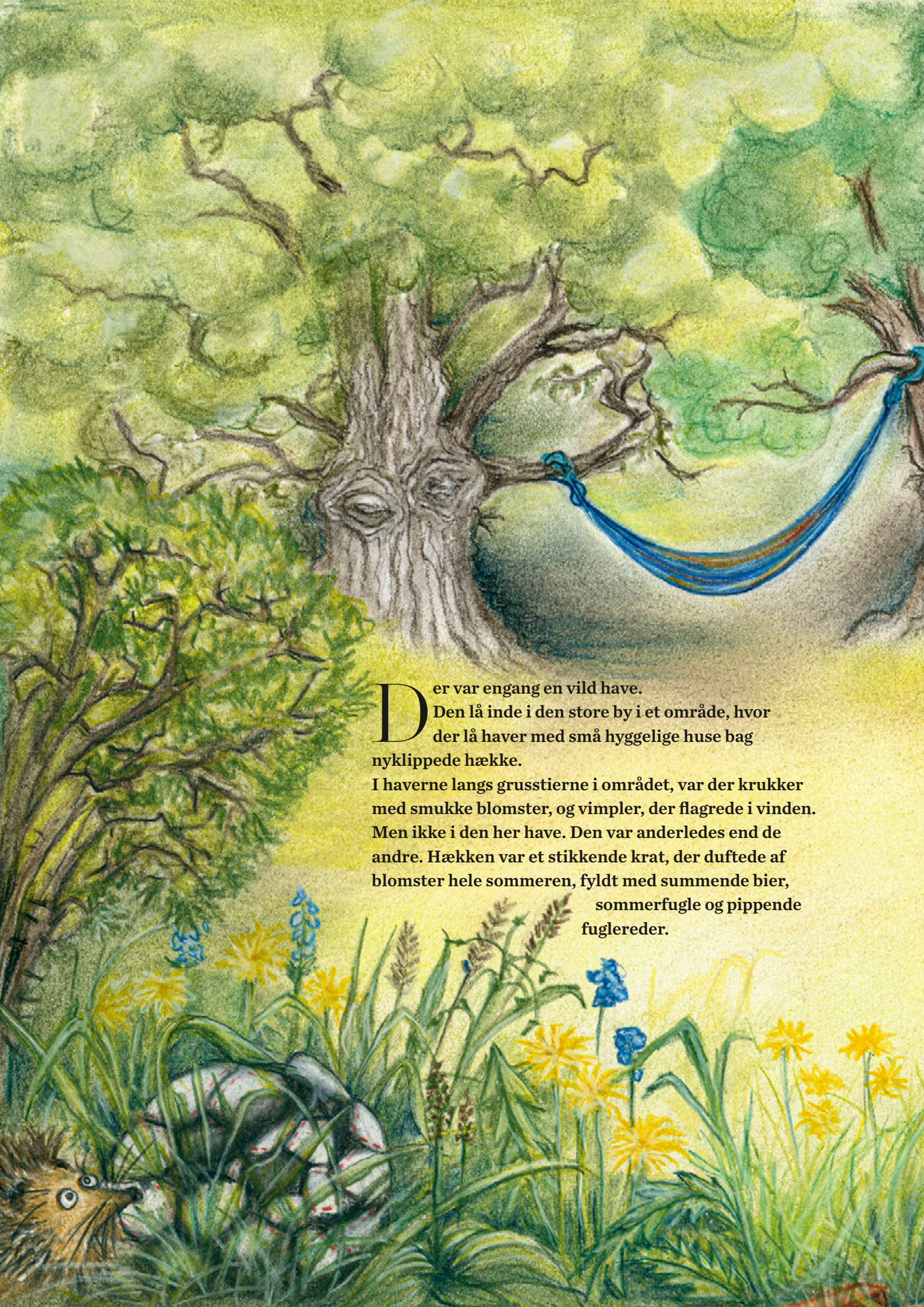
God fornøjelse!

DAMEN DER BLEV ET TRÆ

Der var engang en vild have. Den lå inde i den store by i et område, hvor der lå haver med små hyggelige huse bag nyklippede hække.

I haverne langs grusstierne i området, var der krukker med smukke blomster, og vimpler, der flagrede i vinden. Men ikke i den her have. Den var anderledes end de andre. Hækken var et stikkende krat, der duftede af blomster hele sommeren, fyldt med summende bier, sommerfugle og pippende fuglereder.

Havens træer var høje og krogede. De kastede skygger ned på det, der engang var en græsplæne, hvor man kunne spille fodbold ...

Ingen huskede, hvornår der sidst havde været nogen i haven, eller hvem der engang havde drukket kaffe bag havelågen...

Men selvom der ikke var et øje at se, var der masser af liv derinde.

Solsortene havde travlt med at fodre deres sultne unger:

"Av! Du skubber!"

"Det er min tur!"

"Tur! Har du trukket et nummer???"

"Stille, ellers vipper jeg jer ud!" skrattede

solsortefar, mens ormen i næbet vred sig:

"Øvbøv! Fra et hul til et andet..."

I græsset var nye blomster sprunget ud, og de holdt skarpt øje med bierne:

"Er I klar? Nu kommer de! 1-2-3-duuuuft!"

"Frem med støvfangerne! Vi lokker dem herover!"

Bierne fløj rundt mellem de vilde blomster for at finde honning:

"ssSHey venner kom herover, de her er bedsst!"

"Nej her, den her ssmager meget bedre!"

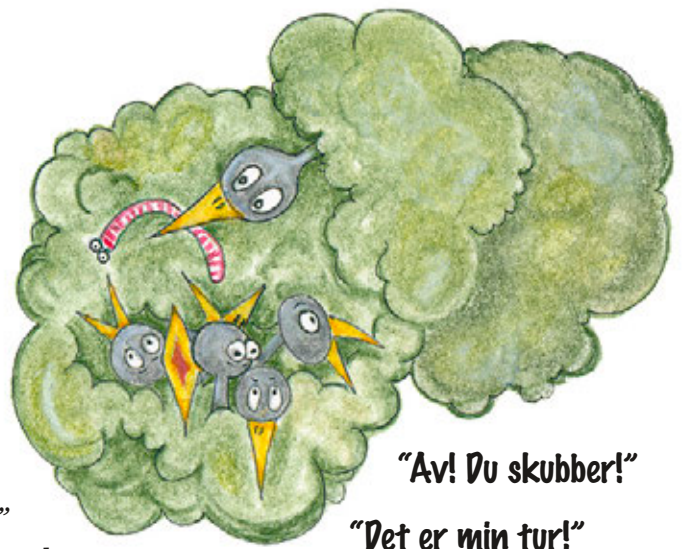
"Det er min, jeg så den førsst!!"

"Pyhh, jeg flyver hjem til Dronningen - jeg er fuld af honning!"

En humlebi brummede forbi:

"Øj, jeg skal love for, at I har bukserne fulde!"

Biernes ben var gule og støvede af pollen, som de bragte fra blomst til blomst.

"Av! Du skubber!"

"Det er min tur!"

**"SSSHey
venner kom
herover, de her
er bedsst!"**

**"Nej her, den
her ssmager
meget bedre!"**

**"Det er min, jeg
så den førsst!!"**

Det puslede i den gamle grenbunke.
En edderkop dinglede over bunken, hvor pindsvinet
puslede rundt.

*"Ser at du endelig er vågnet - var lige ved at tro, at du var
stukket af..."*

*"Edderkop, din gamle spinder, er du her endnu? Jeg tro-
ede solsorten for længst havde hapsed dig - men du er jo på
nettet, før vi andre har nået at spise vores første regnorm."*
Pindsvinet forsvandt ind i græsset. Et par regnorme kunne
mærke dens fodtrin:

"Ups, kææmpe stort pindsvin 1 - 2- 3- vi dykker!", og så
hev de sig ned i jorden.

Et par snegle, der var ved at hapse et par gamle æbler, trak
følehornene til sig, da de kunne se pindsvinet nærme sig:

*"Ups, er det ikke et p....? Synes du ikke, her er lidt
uhyggeligt??"*

"Jo, rigtig uhyggeligt. Du... skal vi smutte indendørs?"

Et stykke derfra var en flok myrer ved at bære en pind
hjem til myretuen:

"Løft, løft, løft..." "Nej, den vender forkert!"

"Jeg har jo lige sagt, at vi skal tage fat i den anden ende."

*"Slip nu for", "Hvad for en vej skal vi?" "Kan du ikke
lugte det? Brug dine følehorn!"*

"Løft, løft, løft..."

*"Hvad for en
vej skal vi?"*

"Åh nej, du er blevet en puppe!"

Pindsvinet fortsatte ind i krattet mellem brændenælderne, der var fyldt med tykke, lækre larver. Desværre sad de for højt oppe.

Larverne var i gang med morgenmaden:

"Hey! Vågn op!" "Se det her lækre blad - kom nu!"

"JJJeg er ikke rigtig sulten - fføler mig så underlig stivv og..."

"Åh nej...Du er blevet en puppe".

Under en gammel gren lå en flok bænkebidere og hyggede sig. Den mindste bænkebider havde lige lært at rulle sig sammen som en kugle:

"1-2-3-kugle!"

"Hold nu op med at rulle dig sammen hele tiden. Tyg dit træ, Bænke!"

"ja, ja, ja, vi tygger og bygger jord til panterne."

En gammel regnorm kom op og hev endnu et blad ned i sit hul:

"Det... hedder ...planter, og det er os... der laver jord!"

I tygger ...bare bænke... !"

"Hjælp der kommer et pindsvin....1-2-3-kugle!"

Pindsvinet undrede sig over, hvor de lækre bænkebidere var blevet af. Så gik den videre for at finde noget tørt græs. Den var ved at bygge rede til sine nyfødte unger.

"Det er os, der laver jord."

"1-2-3-kugle!"

Det eneste spor efter mennesker var en hængekøje i træet, en skovl, og en trillebør ved havelågen. Trillebøren holdt øje med verden uden for haven:

“Hej Skovl! Har du set? Naboen har fået nye haveredskaber!”

“zzzZZz. Hvad for noget?”

Skovlen lænede sig frem for at se og faldt ned oven i trillebøren

“Ej undskyld, Trille.”

“Bliv stående! Jeg fortæller dig alt, hvad der sker. Du falder hver gang, du læner dig frem.”

Lyden af en bil fik trillebøren til at køre længere ud:

“Bil bakker hen imod den grønne låge i nr. 92....

Ups! Nu kommer der også en kat!”

Trillebøren vendte sig mod haven og råbte til solsorten:

“Pas på Solo, der kommer et rovdyr!”

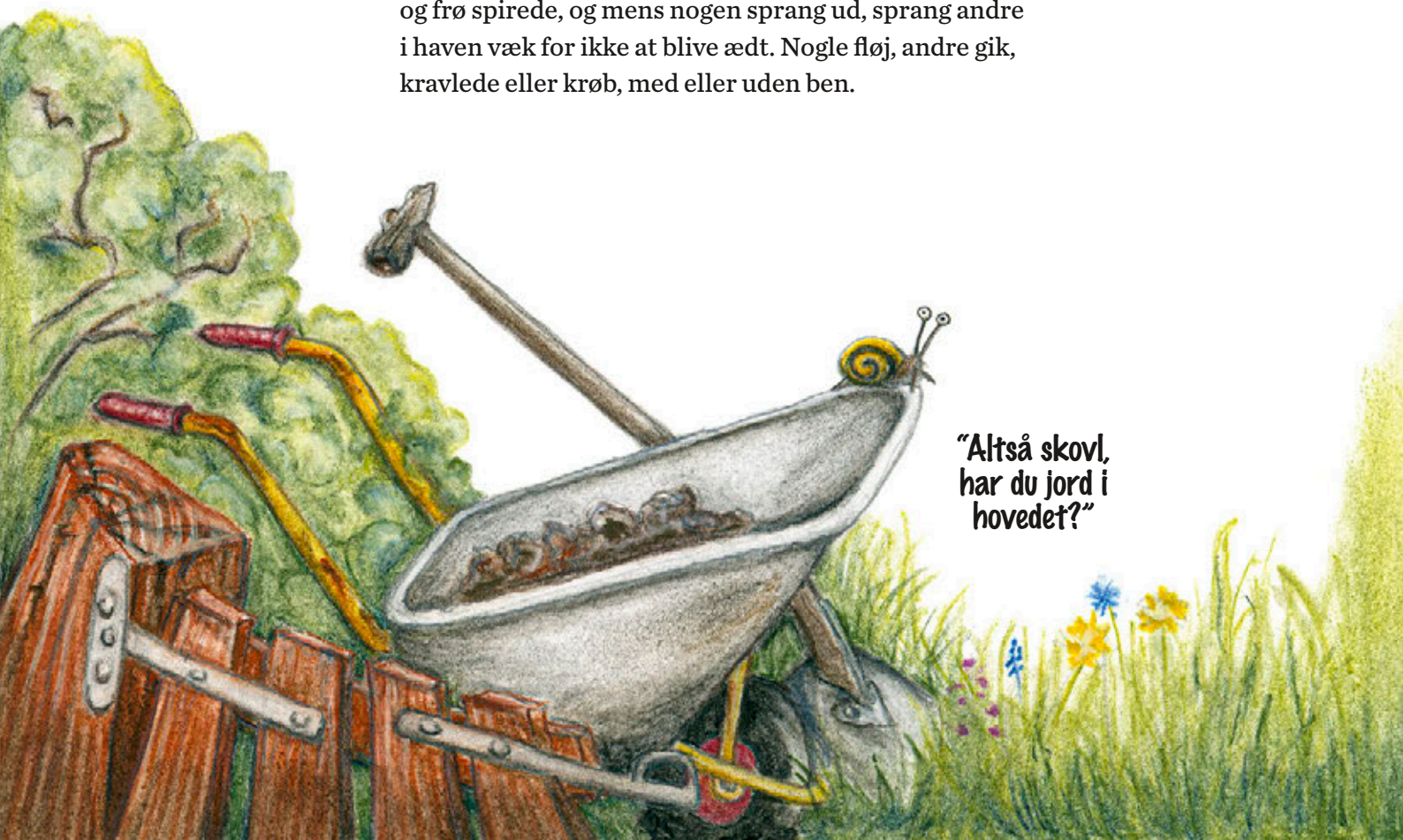
Skovlen lænede sig frem og væltede – igen...

“Ej undskyld, Trille.”

“Altså Skovl, har du jord i hovedet?”

Og så grinede de begge to.

Sådan gik livet i haven. Hvert forår skød nye træer op og frø spirede, og mens nogen sprang ud, sprang andre i haven væk for ikke at blive ædt. Nogle fløj, andre gik, kravlede eller krøb, med eller uden ben.

*“Altså skovl,
har du jord i
hovedet?”*

Men en dag skete der noget.
Det gav et sæt i Trille, da knasende fodtrin
nærmede sig:

*“Hvad er nu det? Et menneske... 97-98 - ...Hun kommer
herhen! Vi får gæster!”*

Skovlen væltede af bare nysgerrighed, og alle dyr og
planter strakte sig. Hele haven holdt vejret af bare
spænding.

“Stjernelund 99 - det må være her!”

Damen skubbede til havelågen, og trådte over skovlen
ind i haven. Hun fik øje på trillebøren:

“Ej, en skøn trillebør! Den trænger bare til et nyt hjul!”

“Yes” tænkte Trille *“Nu skal jeg ud og rulle igen!”*

“Ja, og jeg skal grave jord for damen!”, fnisede
skovlen.

Damen så sig omkring:

*“Lige sådan et sted, jeg har drømt om: Fred
og ro i min egen lille have, skønne forårsdufte,
susende græs, summende bier – og træerne er lige
sprunget ud!”*

Damen gik nynnende gennem det høje græs forbi krattet, lagde sig i hængekøjen og kiggede op på fuglereden. Hun sukede og tog sin telefon frem:

“Hej Bjørn, du skulle være her. Min nye kolonihave er fantastisk – en oase, helt uberørt natur! Hvad siger du?”

“Nej, det klarer jeg selv, det er jo bare ukrudt og en masse rod. Haven trænger lige til en kærlig hånd, men nu er det kaffetid”

En duft af kaffe steg op fra hængekøjen. Edderkoppen hviskede til det gamle træ:

“Trænger til en kærlig hånd ...lyder fortryllende. Glæder vi os til, ikk’ gamle jas?”

Og snart summede hele haven af spænding:

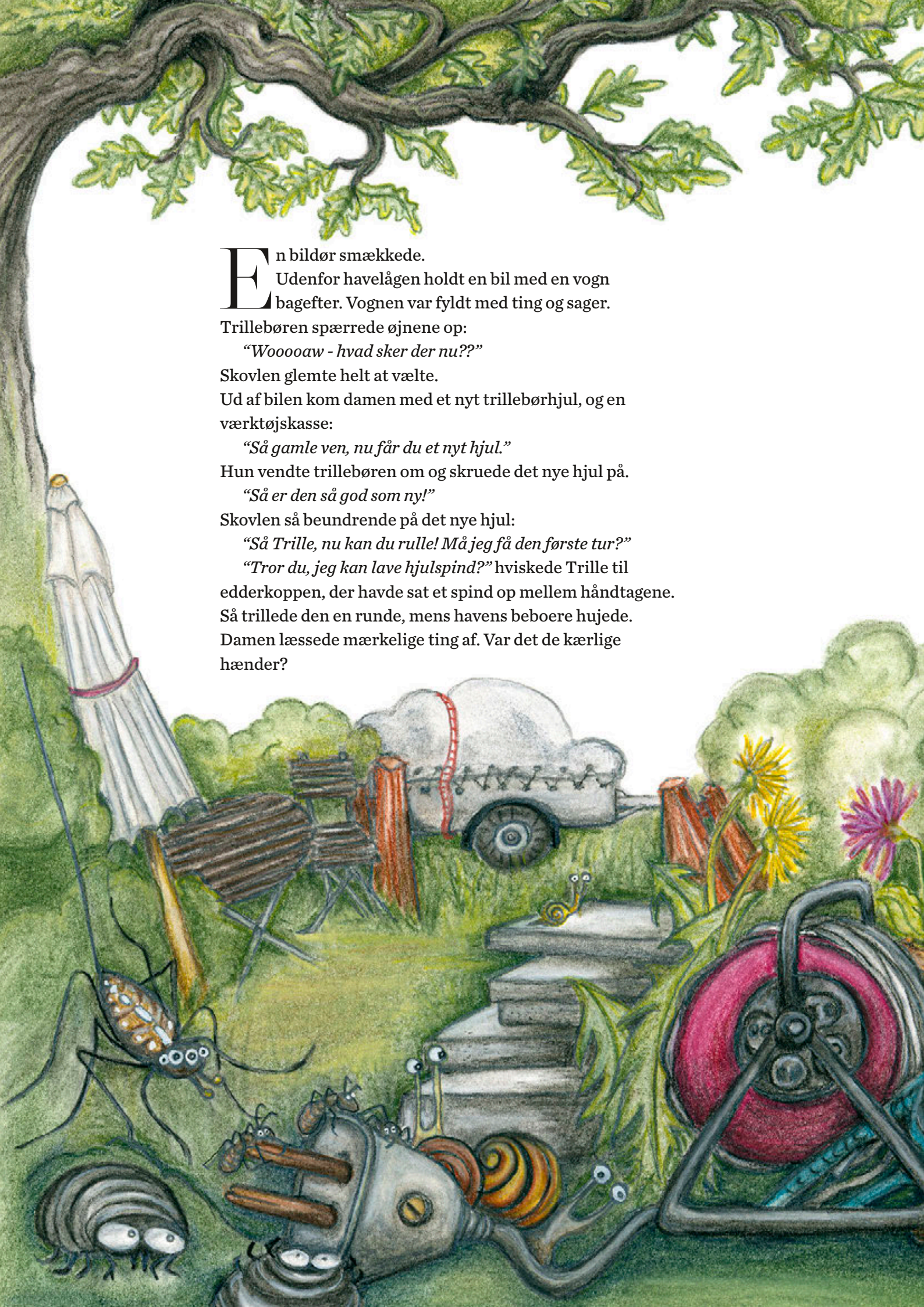
“Kærlighed” hviskede bierne og blomsterne til hinanden...

“Hov! Klokken er blevet mange.” Damen pakkede sine ting og forsvandt ud af lågen. *“Hvor skal hun hen?”* spurgte bænkebidere.

Edderkoppen sitrede i sit spind: *“Hun skal finde de kærlige hænder...”*

“Så tygger vi os så længe”, sagde bænkebidere og gumlede videre.

En bildør smækkede.
Udenfor havelågen holdt en bil med en vogn
bagefter. Vognen var fyldt med ting og sager.

Trillebøren spærrede øjnene op:

“Wooooaw - hvad sker der nu??”

Skovlen glemte helt at vælte.

Ud af bilen kom damen med et nyt trillebørhjul, og en
værktøjskasse:

“Så gamle ven, nu får du et nyt hjul.”

Hun vendte trillebøren om og skruede det nye hjul på.

“Så er den så god som ny!”

Skovlen så beundrende på det nye hjul:

“Så Trille, nu kan du rulle! Må jeg få den første tur?”

“Tror du, jeg kan lave hjulspind?” hviskede Trille til

edderkoppen, der havde sat et spind op mellem håndtagene.

Så trillede den en runde, mens havens beboere hujede.

Damen læssede mærkelige ting af. Var det de kærlige
hænder?

“Ja nu er jeg herude... jeg skal lige ha’ sat skik på det hele inden mødet kl. 13, og tjekke op på ... Hvad? Ups, jeg skal nå til yoga!”

Imens hun talte i telefon, kørte hun trillebøren frem og tilbage med havebord, krukker med blomster og ting, der lugtede sært.

“Så - nu skal I bare se løjer og grønlangkål.”

Damen gik hen til en af tingene og hev i en snor:

“Først skal græsset slås!”

“Skal vi slås???” skreg græsset.

Damen kørte den larmende græsslåmaskine hen imod det høje græs.

“Hjælp!” skreg bierne.

“Hjælp!” skreg blomsterne.

“Hjælp!” skreg græsset.

Og så gik damen amok!

“Hallo, stop – vi vil ikke ha’ dit ukrudt her!”, råbte naboen med håret fuld af mælkebøttefrø, men damen hørte det ikke, fordi græsslåmaskinen larmede.

Så stoppede lyden.

“Øv, det dumme krat!”, mumlede damen.

Græsslåmaskinen var kørt fast i det tætte krat, og selvom damen hev i startsnoren, skete der ingenting.

“Øv bøv” sagde damen. Hun kiggede surt på græsslåmaskinen og betragtede sin nye og meget lille græsplæne.

“Se! En ... fin græsplæne!”

Damen så ikke helt glad ud.

Planter og dyr åndede

lettet op: Sneglene

kom ud af husene,

bænkebiderne rullede

sig ud, og regnormene

stak hovederne op af jorden.

Solsorten skældte ud fra toppen af træet: “Hvad er det for en ballade? Man kan ikke høre, hvad man selv synger – du skræmmer maden væk!”

Bierne var fløjet hjem til Dronningen, og myrerne havde travlt med at redde deres æg og larver fra det ødelagte myrebo.

Edderkoppens store hjulspind var revet i stykker. Den

firede sig ned fra sit skjul, og begyndte forfra:

“Op og hen og tilbage igen...”

Men damen var ikke færdig.

Hun tog hækkeklipperen frem og trak en ledning fra krattet henover hækken til naboen:

“Nu skal det være slut med stikkende krat og brændenælder og andet ukrudt - nu bliver det til en hæk!”

Hækkeklipperen startede med en saksende lyd.

Alle dyrene og planterne fik øje på dens tænder.

“Hjælp!” skreg sommerfuglelarverne i brændenælderne.

“Hjæælp!” skreg tjørnen og brombærkrattet.

“Hjææælp!” skreg fuglene, der havde små reder overalt i krattet.

Grene og brændenælder fløj til alle sider, og insekter og fugle fløj skræmte op.

Damen klippede løs, som om hækkeklipperen var et maskingevær...

“Jeg smutter hjem til stiklingerne” sagde pindsvinet og skyndte sig over

til ungerne i grenbunken.

På vejen fik den øje på en lang, rød tingest:

“Mmmm, dejlig orm...” Og så bed pindsvinet i ledningen...

“Hvad er nu det?”

Damen trykkede på hæksaksens kontakt, men ingenting skete.

“Nogle orm smager... underligt”, tænkte pindsvinet.

“Møjklipper!” råbte damen rasende.

“Hurra!” skreg fuglene og larverne, brændenælderne og resten af krattet.

“Nu er det kaffetid!” råbte damen højt og skingert.

Skovlen lænede sig over mod trillebøren:

“Hvad skal der nu ske, Trille?”

Trillebøren var på vej over til den nye græsplæne læsset med kaffekopper, termokande, bord, stole og en parasol. Under træet blev bordet dækket med dug, kaffekande og kopper.

Men da damen satte ned ved bordet, væltede det hele.

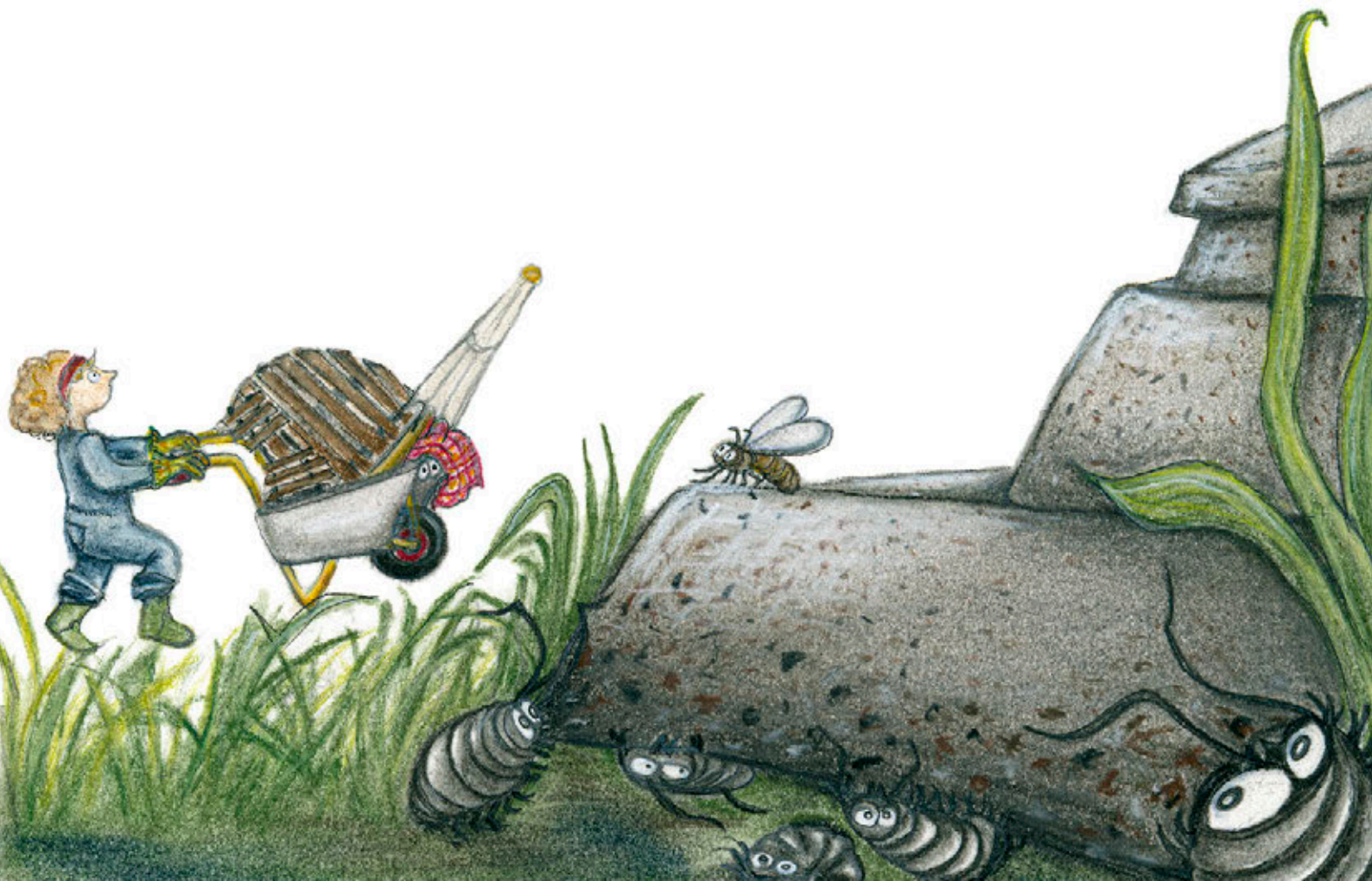
“Den her have er MEGET skæv!” råbte damen,
“men heldigvis har jeg fliser med!”

Fliser! Regnormene og bænkebiderne så forskrækkede på hinanden, da damen læssede nogle grå firkanter i trillebøren.

Skovlen så bekymret til:

“Trille, kan du virkelig køre med alle dem?”

Trillebøren rystede på hovedet, og vendte det hvide ud af øjnene.

Damen flåede dugen af bordet og smed hele molevitten ud til siden. Fliserne blev lagt i en firkant, som hun stillede sit kaffebord op på.

“Skål!” råbte hun skingert: *“Nu er der kaffe!”*

Så ringede hendes telefon:

“JAJAAA! Jeg er på vej, har lige et par småting...hvad???
Er det badminton nu? ...kommer om lidt...nej nej jeg skal lige SLAPPE LIDT AF!!...FARVEL!”

“Hjælp, vi kan ikke komme op!” mumlede regnormene.

“Hjæælp, du maser vores myrebo!” råbte myrerne.

“Hjææælp, du maser vores rødder!” skreg græsset, blomsterne, træerne og krattet.

Men damen hørte ingenting. Hun lænede sig tilbage i havestolen og lukkede øjnene:

“Hvad er nu det? Hvor er solen??”

“Nu har man knoklet rundt for en kop kaffe i sin nye have, og så kan man ikke engang få en smule solskin, bare fordi et stort irriterende træ stikker sine grene og blade ind over og skygger! Sådan spiller klaveret ikke: Nu skal det store dumme træ fældes!!!”

Solsorten sprang fra gren til gren:

“Hun vil fælde træet, vores gamle træ!!”

Hele haven gøs: *“Hun fælder træet!!”*

Damen tog trillebøren og kørte over til bilen.

Skovlen fik øje på motorsaven med de glimtende tænder.

Den prøvede at spænde ben, men uden held.

Trille blinkede til skovlen:

“Trille, trille, trille...”

“Har du fået en idé Trille?”

Trillebøren nikkede, og trillede af sted, hurtigere og hurtigere - med damen efter sig!

“Hun vil fælde træet!”

“Hjælp” skreg damen.

“Jeg bliver rundtosset” hylede damen.

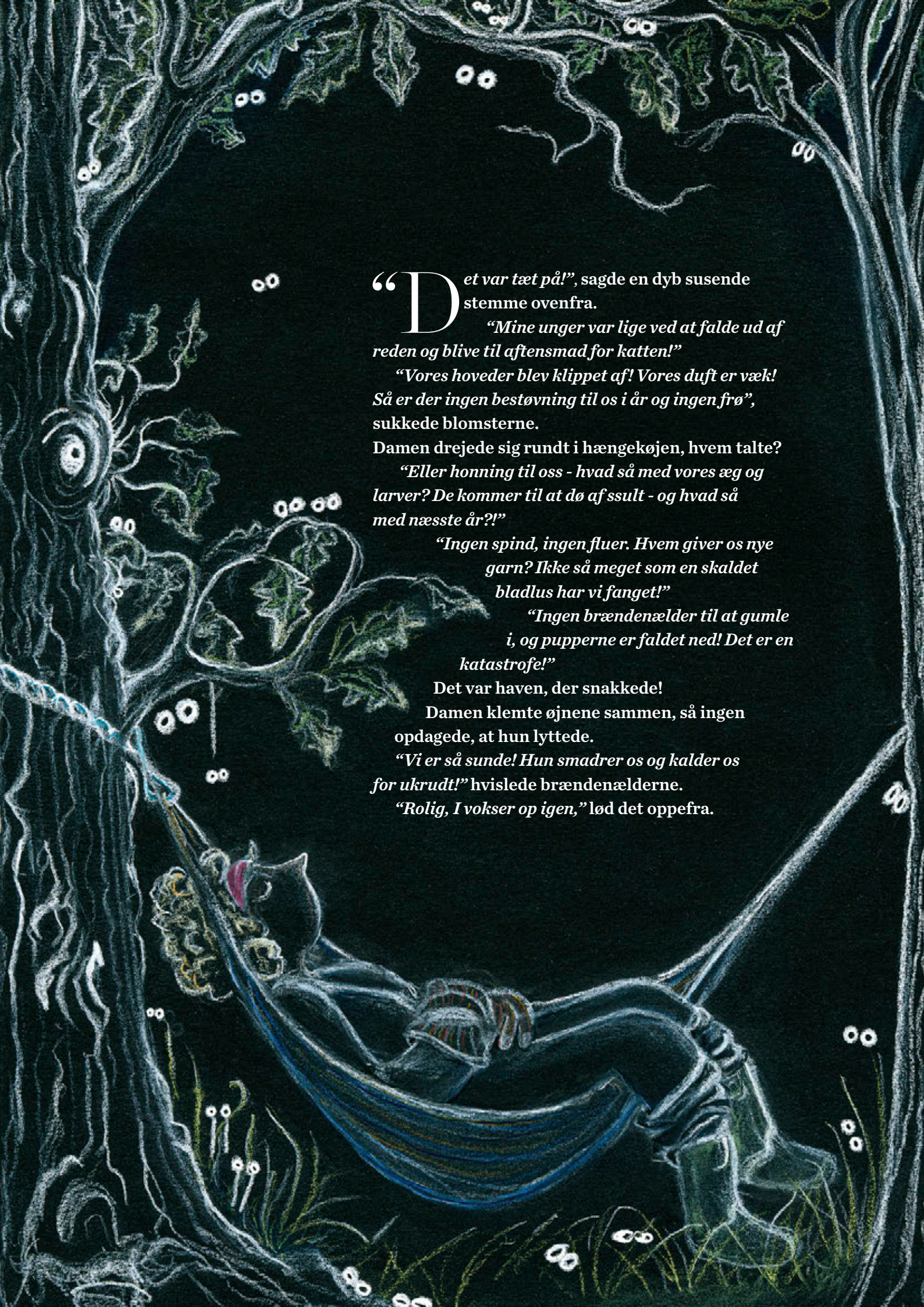
“Jeg kan ikke mere!” jamrede damen.

Men trillebøren blev ved at løbe rundt, mens haven hujede af fryd.

Da tusmørket sænkede sig, kørte trillebøren den udmattede dame over til hængekøjen, hvor hun faldt i søvn. Så trillede den tilbage til lågen.

“Nøj Trille, jeg vidste slet ikke, at du kunne rulle SÅ hurtigt!”

Trillebøren gabte, lænede sig op ad skovlen, og faldt i søvn.

Det var tæt på!”, sagde en dyb susende stemme ovenfra.

“Mine unger var lige ved at falde ud af reden og blive til aftensmad for katten!”

“Vores hoveder blev klippet af! Vores duft er væk! Så er der ingen bestøvning til os i år og ingen frø”, sukkede blomsterne.

Damen drejede sig rundt i hængekøjen, hvem talte?

“Eller honning til oss - hvad så med vores æg og larver? De kommer til at dø af ssult - og hvad så med næste år?!”

“Ingen spind, ingen fluer. Hvem giver os nye garn? Ikke så meget som en skaldet bladlus har vi fanget!”

“Ingen brændenælder til at gumle i, og pupperne er faldet ned! Det er en katastrofe!”

Det var haven, der snakkede!

Damen klemte øjnene sammen, så ingen opdagede, at hun lyttede.

“Vi er så sunde! Hun smadrer os og kalder os for ukrudt!” hvislede brændenælderne.

“Rolig, I vokser op igen,” lød det oppefra.

Hele krattet, græsset og blomsterne råbte i kor:

“Nej, hun er en naturkatastrofe!! Hun kommer bare igen, slår og skærer i os, og kalder os for rod og ukrudt!

“Næste gang rydder hun bunken. Så stikker vi af, stiklingerne og mig.”

“Og hvor skal vi SÅ tygge os???”

“Vores jordfabrik... går helt i stå... uden blade fra træet!!”

“Og fliserne!! Vi ku' ikke få luft! Og uden jord ingen tanter!”

“Planter hedder det... Husk at tænke lille Bænke.”

“Ja ja, kloge edderprop, du skal nok klare dig, du spinder bare en ny ende.”

Alle blev stille og sukkede.

Pludselig udbrød den mindre bænkebider:

“Kan vi ikke tygge på hende, så hun bliver til jord?”

Damen spærrede øjnene op – ville haven lave hende til kompost?

Regnormene snoede sig af grin:

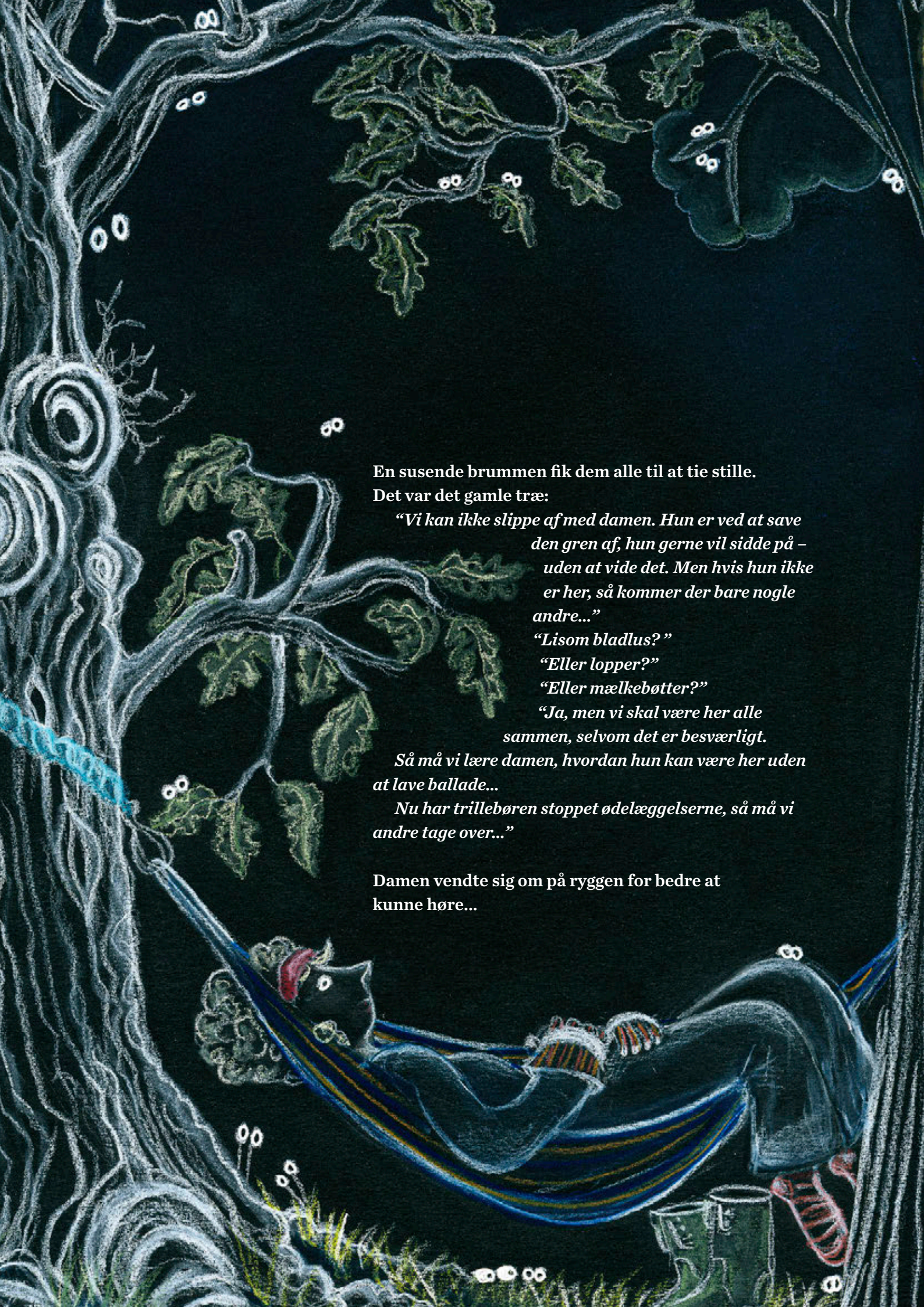
“Hø, hø, bare hive hende... ned i jorden? Kææmpe' stort hul, vi ska' lave!”

“Ja og så ku' vi komme og hyggetygge sammen med jer!”

“Kææmpe stort æderi, vi ku' lave...”

Og så grinede bænkebiderne og regnormene, så jorden dryssede...

Damen lå helt stiv – sikke en væmmelig drøm! Haven ville af med hende!!

En susende brummen fik dem alle til at tie stille.
Det var det gamle træ:

*“Vi kan ikke slippe af med damen. Hun er ved at save
den gren af, hun gerne vil sidde på –
uden at vide det. Men hvis hun ikke
er her, så kommer der bare nogle
andre...”*

“Lisom bladlus?”

“Eller lopper?”

“Eller mælkebøtter?”

*“Ja, men vi skal være her alle
sammen, selvom det er besværligt.*

*Så må vi lære damen, hvordan hun kan være her uden
at lave ballade...*

*Nu har trillebøren stoppet ødelæggelserne, så må vi
andre tage over...”*

Damen vendte sig om på ryggen for bedre at
kunne høre...

Træet strakte sine grene ud til siden:

“Er der nogen, der har lyst til at tage hende under deres vinger, og lære hende, hvordan hun kan gøre sig nyttig?”

“Ikke oss”, summede bierne, “Hun er ssimpelthen for klodset, og det ville ødelægge honningproduktionen, hvis hun fløj rundt mellem blomssterne.”

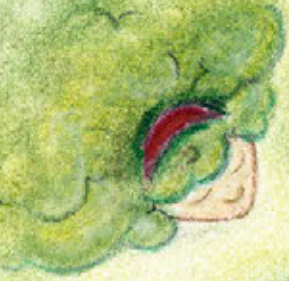
“Hun kan IKKE blive blomst. Hun kan ikke stå stille, og hun lugter dårligt.”

“Bekymrende, hvis hun blev en larve. Hun ville æde alle nælderne - og en puppe med hende i! En sommerfugl ville det ikke blive!”

“Hun er umulig som brændenælde, nærmest en giftbombe” sukkede brændenælderne.

“Hun taler for meget i telefon - det forstyrrer. Hun kender kun sin egen sang! At høre hende i toppen af et træ, når solen går ned, skræmmer alle væk! Hun har ikke gehør!”

Damen lå helt stille. Hun turde næsten ikke trække vejret. Var der slet ikke nogen, der ville have hende? Stemmerne blev svagere, og til sidst blev der helt stille.

Damen vågnede, da solstrålerne landede på hendes næse.

“Sikken en dejlig morgen, men jeg havde en mærkelig drøm”, tænkte hun.

Det var ikke kun drømmen, der var mærkelig.

Det føltes underligt i hovedet, som om hendes hår groede og noget puslede rundt deroppe...

Hun kløede sig i håret, men hvad var nu det?

“Hvad er der sket? Mit hår er fyldt med blade og kviste!!”

Hun rodede rundt, fik fat i en fuglerede:

“Fingrene væk fra vores rede, søster!”

Damen trak fingrene til sig. Hun ville ud af hængekøjen,
men fødderne hang fast!

De stak ned i jorden, og var brune og krogede.

“Sikken en mærkelig hud jeg har fået!”...

En edderkop firede sig ned foran damens øjne:

*“Stå lige stille, jeg laver lige et spind – det er et rigtig
godt sted...”*

“Hov – hvorfor kan jeg høre, hvad du siger?”

*“Hvorfor dit og hvorfor dat! Det er magi, kære
menneske...”*

“Jamen – hjælp! Jeg er jo blevet et træ!!!”

Højt oppefra lød en dyb stemme:

“Du skal ikke være bange, det er ikke farligt.”

Damen så sig forskrækket omkring:

“Hvem taler?”

Det store træ blinkede til hende:

“Det er mig, egetræet, der taler. Du har

lavet meget ballade, men vi vil

alligevel gerne have dig her i haven. Men først skal du lære os og vores verden at kende. Derfor skal du prøve at være et træ. Når der er gået et års tid, kan du selv bestemme, om du helst vil være menneske eller træ.”

“Et træ!?”

Damen var helt rundtosset: Et træ der talte, og hun skulle være et træ et helt år!!!

“Det har jeg slet ikke tid til. Jeg skal jo på arbejde kl. 7.30, og til yoga kl. 17.00 og...”

“Rolig, lille frue, her i haven følger vi solens gang på himlen. Tag det som en gave: Du skal ikke på arbejde, du skal ikke nå noget.”

Da damen havde surmulet lidt over, at hun skulle være et træ et helt år, sagde hun:

“Okay... Klær' det mig med grønt hår?”

“Ja lille frue” råbte haven.

“Jeg hedder Oda! Hvis jeg skal være et træ, vil jeg være et smukt æbletræ, men jeg ved ikke, hvordan man gør... altså laver æbler og den slags.”

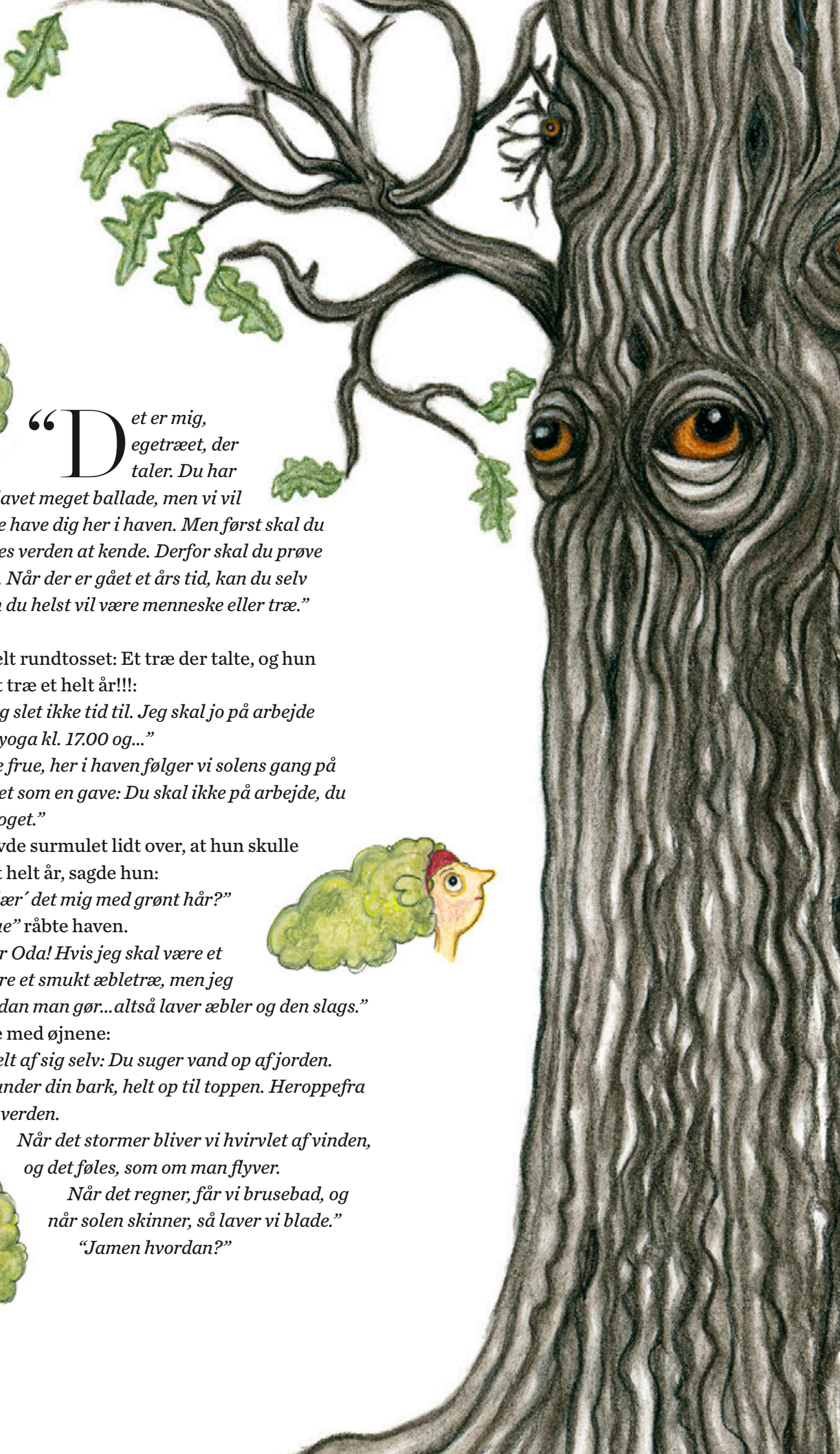
Træet rullede med øjnene:

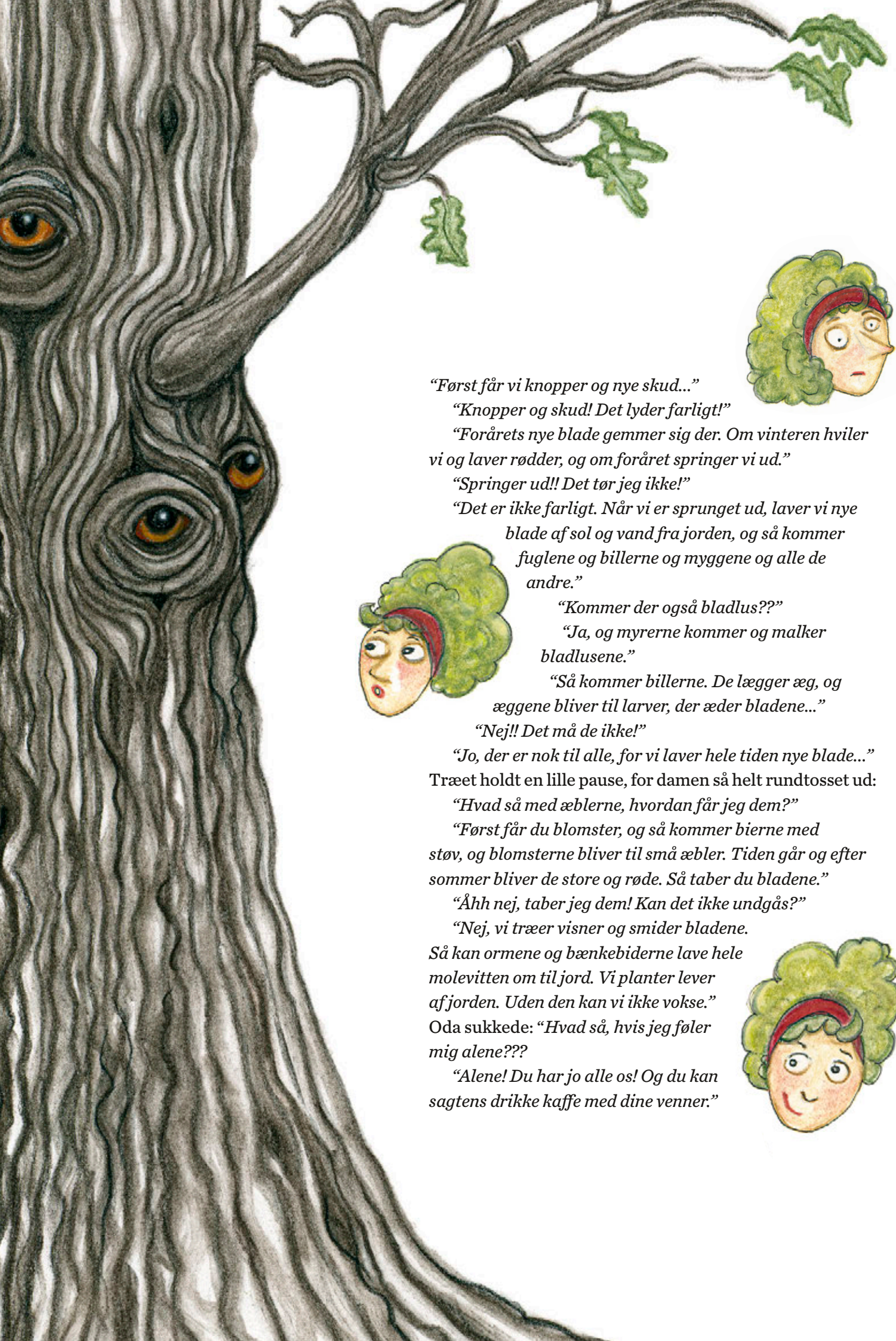
“Det går helt af sig selv: Du suger vand op af jorden. Vandet siver under din bark, helt op til toppen. Heroppefra kan du se ud i verden.

Når det stormer bliver vi hvirvlet af vinden, og det føles, som om man flyver.

Når det regner, får vi brusebad, og når solen skinner, så laver vi blade.”

“Jamen hvordan?”

“Først får vi knopper og nye skud...”

“Knopper og skud! Det lyder farligt!”

“Forårets nye blade gemmer sig der. Om vinteren hviler vi og laver rødder, og om foråret springer vi ud.”

“Springer ud!! Det tør jeg ikke!”

“Det er ikke farligt. Når vi er sprunget ud, laver vi nye blade af sol og vand fra jorden, og så kommer fuglene og billerne og myggene og alle de andre.”

“Kommer der også bladlus??”

“Ja, og myrerne kommer og malker bladlusene.”

“Så kommer billerne. De lægger æg, og æggene bliver til larver, der æder bladene...”

“Nej!! Det må de ikke!”

“Jo, der er nok til alle, for vi laver hele tiden nye blade...”

Træet holdt en lille pause, for damen så helt rundtosset ud:

“Hvad så med æblerne, hvordan får jeg dem?”

“Først får du blomster, og så kommer bierne med støv, og blomsterne bliver til små æbler. Tiden går og efter sommer bliver de store og røde. Så taber du bladene.”

“Åhh nej, taber jeg dem! Kan det ikke undgås?”

“Nej, vi træer visner og smider bladene.

Så kan ormene og bænkebiderne lave hele molevitten om til jord. Vi planter lever af jorden. Uden den kan vi ikke vokse.”

Oda sukkede: *“Hvad så, hvis jeg føler mig alene???”*

“Alene! Du har jo alle os! Og du kan sagtens drikke kaffe med dine venner.”

Sådan blev det.

Med tiden fik Oda lært at stikke sine rødder dybt ned i jorden og suge vand højt op i de tyndeste grene og yderste blade...

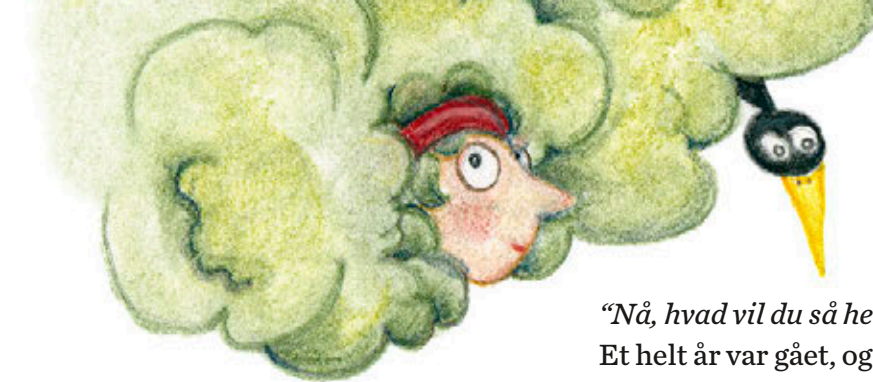
Hun fik lært at springe ud, få æbler på grenene og at tabe bladene om efteråret, uden at blive sur over det.

Efter en del træning blev hendes blade helt pæne, og hun vænnede sig til ikke at skælde ud på alle de små dyr, der åd dem.

Hun grinede, når myrerne myldrede op ad hendes grene, og hun spidsede ører, når hun hørte bænkebidere og regnormene tygge gamle blade og træ i jorden.

Det kildede, når bierne summede om hendes æbleblomster om foråret, og hun holdt spændt øje med æggene, der blev til fugleunger i solsortenes reder.

Ind imellem drak Oda kaffe med sine venner. De vænnede sig til at klatre op på hendes grene, når de kom på besøg, og efter sommeren fik de Odas saftige røde æbler med hjem.

A whimsical illustration of a tree with a human-like face, wearing a red headband. A small, black and yellow bird with large eyes is perched on a branch. In the top right corner, there are some brown and orange autumn leaves.

“Nå, hvad vil du så helst være?” spurgte det gamle træ. Et helt år var gået, og Oda havde haft sin krone fuld af hvide blomster og røde æbler, hun havde tabt sine blade, og haft frost på grenene.

Nu var det forår igen, bierne summede, mælkebøtter duftede og pindsvinet havde igen nye små stiklinger. Oda grublede så hendes bark fik sprækker, og hendes blade var ved at falde af.

Hvad ville hun helst være?

“Kan jeg ikke blive begge dele? Altså, hvis jeg bliver menneske igen, kan jeg ikke høre, hvad I siger, og hvis jeg er træ, kan jeg ikke cykle en tur til stranden...”

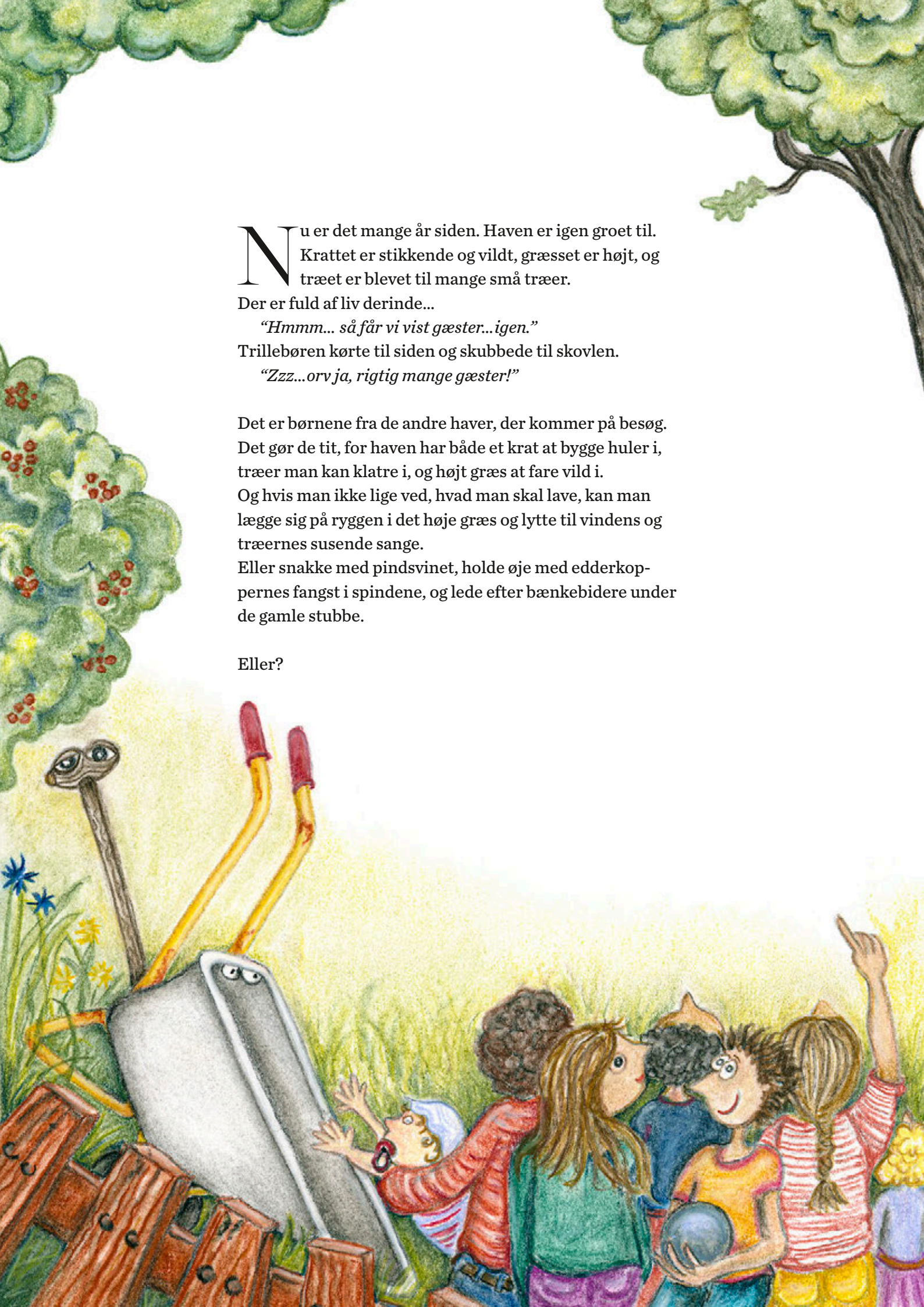
Træet lukkede øjnene og kløede sig i barken:

“Hmm.... Jeg har aldrig set et træ cykle, men jeg ved, at mennesker, der har lært at tale med naturens væsner, ikke glemmer det.”

“Hvordan ved du det, Eg?”

“Fordi jeg er over 200 år gammel, og kan huske det, andre glemmer....”

The illustration shows a lush garden scene. In the foreground, a path leads towards a large, grey, rectangular object that looks like a trash bin or a large container. A small, blue, bird-like creature with large eyes is perched on top of it. To the left, a tree with green leaves and small red berries stands. In the background, there are more trees and a bright, hazy sky. The overall style is whimsical and colorful.

Nu er det mange år siden. Haven er igen groet til. Krattet er stikkende og vildt, græsset er højt, og træet er blevet til mange små træer.

Der er fuld af liv derinde...

“Hmmm... så får vi vist gæster... igen.”

Trillebøren kørte til siden og skubbede til skovlen.

“Zzz... orv ja, rigtig mange gæster!”

Det er børnene fra de andre haver, der kommer på besøg.

Det gør de tit, for haven har både et krat at bygge huler i, træer man kan klatre i, og højt græs at fare vild i.

Og hvis man ikke lige ved, hvad man skal lave, kan man lægge sig på ryggen i det høje græs og lytte til vindens og træernes susende sange.

Eller snakke med pindsvinet, holde øje med edderkoppernes fangst i spindene, og lede efter bænkebidere under de gamle stubbe.

Eller?

Det er længe siden, jeg sidst har besøgt haven.
Jeg ved ikke, hvad Oda er nu; et træ eller et
menneske? ...eller begge dele?

Hvis du en dag kommer forbi den vilde have, kan du jo
spørge træet bagerst i haven.

Det med de krogede grene og fuglerederne mellem
bladene.

Det er over 200 år gammelt og husker alt det, andre
glemmer.

A whimsical illustration of a forest scene. At the top right, a large tree with a gnarled trunk and green foliage has a single large, orange eye in its bark. A spider hangs from a web on the right side. In the center, a green oval contains text. At the bottom, several hedgehogs are gathered around a grey suitcase in a grassy area. A snail and a caterpillar are also visible in the foreground.

Har I fået lyst
til at gå på opdagelse i
Krible Krable-universet?
Så klik ind på vores hjemmesider:
www.kriblekrable.dk
www.kriblekrable.nu

"Jeg fatter ikke
en pind!"

"Så blev den
ende spundet!"

"Mor, det er ikke
så svært."

Krible Krable

Flere små forskere i naturen

Krible Krable ønsker, at flere børn og voksne går på opdagelse i naturen og udforsker mylderet af liv i Krible Krable-universet.

I 2021 er temaet ForskelLighed, som vi håber kan inspirere til at arbejde med biodiversitet i børnehøjde.

På vores hjemmeside kan du downloade inspirationshæftet ForskelLighed, som handler om at se forskelle og ligheder mellem dyr og de grupper, de tilhører. Her beskrives også et væld af idéer til aktiviteter om dyrene.

Prøv også ForskelLighedsdugen der guider børn og voksne til at lægge mærke til de små forskelle og ligheder, der tilsammen kan give et fingerpeg om, fingerpeg om dyret.

Lad det Krible og Krable!

Kender du et hemmeligt sted...

...med højt græs, træer, stikkende krat og en masse Krible Krable-dyr?

Her er en vild fortælling om damen Oda, der ville give sin have en kærlig hånd.

Det gik ikke helt, som hun havde tænkt sig. For da havens væsner fik damens kærlighed at føle, blev den bare vildere og vildere!

Hvad der skete med Oda og alle de andre væsner i haven, kan du læse om i den vilde historie:

DAMEN DER BLEV ET TRÆ